

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kf.III.45.092/2021/6.

A tanács tagjai: Dr. Suba Ildikó
a tanács elnöke
Dr. Bérces Nóra
előadó bíró
Dr. Sperka Kálmán
bíró

A felperes: felperes neve
felperes címe

A felperes képviselője: dr. Lukács Zoltán ügyvéd
felperesi képviselő címe

Az alperes: Heves Megyei Rendőr-főkapitányság
alperes címe

Az alperes képviselője: dr. Péro Albin kamarai jogtanácsos

A per tárgya: kártérítés megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita

A fellebbezési kérelmet benyújtó fél: felperes

A fellebbezéssel támadott határozat:

Miskolci Törvényszék 4.K.700.992/2020/24.

Rendelkező rész

A Kúria az eljárást megszünteti és a Miskolci Törvényszék 4.K.700.992/2020/24. számú ítéletét hatályon kívül helyezi.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint elsőfokú perköltséget.

Az elsőfokú eljárásban felmerült 5.240 (ötezer-kétszáznegyven) forint tanúdíj az állam terhén marad.

A végzés ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

Tényállás

[1] A felperes 2009. október 1-jétől közalkalmazotti, majd kormányzati szolgálati, végül 2012. július 1-től hivatásos szolgálati jogviszonyban állt az alperessel. Kezdetben nyomozói feladatokat látott el, ezt követően 2011. július 1-től hivatalvezető lett, 2014. február 1-től pedig főnyomozó beosztásban végzett munkát. 2016. június 1-től az alperes ... Rendőrkapitánysága ... Osztály ... Alosztályának állományába került. 2017. február 8-án született meg ötödik gyermeke, akinek gondozása céljából – a szülési szabadságot követően – illetmény nélküli szabadságot kapott. Erre figyelemmel a ... Rendőrkapitányság vezetője a felperest a 2017. július 26-tól 2020. február 8-ig terjedő időtartamra rendelkezési állományba helyezte a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 77. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

[2] A felperes 2019. február 27-én kérelmezte az illetmény nélküli szabadsága megszüntetését 2019. április 30-i hatállyal, mivel 2019. május 1-jétől munkába szeretett volna állni akként, hogy 2022. február 8-ig – a legkisebb gyermeke ötéves koráig – részszolgálatteljesítési időben dolgozik, amit az alperes engedélyezett is.

[3] A rendelkezési állomány megszüntetése és a szolgálati beosztás meghatározása céljából 2019. április 26-án egy személyzeti elbeszélgetésre került sor, amelyen a felperes mellett ... bünyügyi osztályvezető – mint a munkáltatói jogkör gyakorlójának képviselője –, valamint ... kiemelt főelőadó – mint a személyügyi szerv képviselője – vettek részt. Az erről készült jegyzőkönyv szerint az alperes felajánlotta a felperes részére a ... Rendőrkapitányság ... Osztály ... nyomozótiszt beosztását, amelyet a felperes elfogadott.

[4] A nyomozótiszt beosztásban 2019. július 22-től kezdte meg a felperes a szolgálat ellátását akként, hogy először szabadságot vett igénybe, ezt követően betegállományban volt. 2019. július 30-án lemondó nyilatkozatot nyújtott be, amely alapján hivatásos szolgálati jogviszonya 2019. október 1-jével szűnt meg.

[5] A felperes 2020. március 11-én szolgálati panasszal élt, amelyben a 2019. április 26-án megtartott munkáltatói elbeszélgetés során történt beosztás felajánlása, valamint az a 2019. május 16-i dátumú szolgálati viszony módosítása kapcsán annak megállapítását kérte, hogy azok sértik a Hszt. 77. § (3) bekezdésében foglaltakat, így a Hszt. 8. § (1)-(2) bekezdései szerint hivatalból semmisnek tekintendők. Az érvénytelen rendelkezések helyett jogviszonyára a Hszt. 77. § (4) bekezdése, illetve 77. § (1) bekezdés j) pontja lett volna alkalmazható, amelyek alapján 2020. február 8-ig rendelkezési állományban kellett volna őt tartani, és amennyiben ennek lejártát követően sem tudott volna részére az alperes a korábbi beosztásának, illetve végzettségének, képzettségének megfelelő beosztást felajánlani, akkor a jogviszonyát felmentéssel meg kellett volna szüntetni a Hszt. 77. § (5) bekezdése szerint. A felperes kártérítés megfizetését kérte az alperestől arra tekintettel, hogy amennyiben őt a szabályoknak megfelelően rendelkezési állományba helyezték volna 2020. február 8-ig, akkor jogviszonyát nem szüntette volna meg, és az alperestől kapott tényleges juttatásokhoz képest magasabb összegű juttatásokra lett volna jogosult. Kártérítés címén az illetménykülönbözetnek, a felmentési időre járó távolléti díjnak, a végkielégítésnek, a szabadságmegváltásnak és a „testületi juttatás”-nak megfelelő összeg megfizetését kérte.

[6] A ... Rendőrkapitányság vezetője által felterjesztett, kártérítés megfizetésére vonatkozó szolgálati panaszt az alperes vezetője a 2020. május 28-án kelt határozatával elutasította. Döntését azzal indokolta, hogy a felajánlott nyomozó beosztás a felperes

képzettségének és végzettségének megfelelt, más felajánlható, rész-szolgálatteljesítési időben ellátható beosztás a ... Rendőrkapitányságon nem volt, ezért az intézkedés semmisnek nem tekinthető. Amennyiben a felperes a felajánlott beosztást nem fogadta volna el, azt jeleznie kellett volna, és ebben az esetben újabb személyzeti elbeszélgetést kellett volna tartani, amelyen a szolgálati viszony megszűnésével kapcsolatos tájékoztatásra került volna sor. A felperes szolgálati jogviszonya az ő egyoldalú lemondásával – a gyermeke ellátása körüli gondokra utalással – szűnt meg, abban a beosztással kapcsolatos problémákra nem is hivatkozott.

A felperes keresete és az alperes védírata

[7] A felperes a keresetében a szolgálati panaszt elutasító határozat megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy a 2019. április 26-án megtartott személyzeti elbeszélgetésen történt beosztás felajánlása, valamint az annak alapján kiadott szolgálati viszony módosítása sérti a Hszt. 77. § (3) bekezdésében foglaltakat, ezért azt hivatalból semmisnek kell tekinteni. A semmisség miatt érvénytelen szolgálati jogviszony módosítása helyett őt legkésőbb 2020. február 8-áig rendelkezési állományban kellett volna tartani, majd pedig jogviszonyát – a korábbi beosztásának, illetve végzettségének, képzettségének megfelelő beosztás hiányában – az alperesnek felmentéssel meg kellett volna szüntetnie.

[8] „Másodlagosan” a felperes azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a Hszt. 10. § (4) bekezdése, illetve 241. § (1) bekezdése alapján az érvénytelen jognyilatkozat miatt keletkezett 5.496.322 forint összegű kár és annak a 2020. június 8-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére.

[9] Az elsőfokú bíróság felhívására a felperes úgy nyilatkozott, hogy a két kereseti kérelme egymáshoz való viszonya egymás melletti. A felperes álláspontja szerint a részére felajánlott nyomozótiszt beosztás nem a képzettségének és végzettségének megfelelő szolgálati beosztás volt, emiatt az új szolgálati beosztás felajánlása és a kinevezés módosítása jogszabályba ütközik, tehát érvénytelen. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szolgálati jogviszonyra vonatkozó szabályt kellett volna alkalmazni, azaz az alperesnek a jogviszonyt a Hszt. 77. § (4) bekezdése alapján felmentéssel kellett volna megszüntetnie, de mivel erre a felperes legkisebb gyermekének hároméves koráig nem lett volna lehetősége, így a rendelkezési állományba helyezést kellett volna elrendelnie, és amennyiben ennek lejártá után továbbra sincs felajánlható beosztás, akkor a felmentést kellett volna az alperesnek alkalmaznia. A kártérítés összegét a felperes az illetménykülönbözet, a felmentés esetén járó végkielégítés, a felmentési időre járó távolléti díj, a szabadságmegváltás és az ügynevezett „testületi juttatás” figyelembevételével számította ki, akként, hogy abból a megtérült összegeket levonásba helyezte.

[10] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Az alperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes keresetét a Hszt. 7. § (7) bekezdésében biztosított objektív megtámadási határidőn túl terjesztette elő. Ezen felül azonban érdemben is alaptalan a felperes követelése, tekintettel arra, hogy a személyzeti elbeszélgetésen a tájékoztatása a meglévő és betölthető szabad tiszti állományhelyekről részletesen megtörtént, a felperes által választott és elfogadott nyomozói beosztás betöltéséhez szükséges tájékoztatást részére megadták. A Hszt. 77. § (3) bekezdésének a felajánlott beosztás megfelelt, ezzel kapcsolatban a felperes semmiféle aggályát nem jelezte, a jegyzőkönyvet „elfogadólág” írta alá. A szolgálati jogviszony módosítása vonatkozásában

valós semmiségi ok nem állt fenn, a jognyilatkozat esetleges érvénytelenségét előidéző megtámadhatóság jogosultságával pedig a felperes a törvényi határidőn belül nem élt. Jogellenesség hiánya miatt a munkáltatói intézkedéshez nem kapcsolódhat kártérítési felelősség.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 10.000 forint perköltséget. Kimondta azt is, hogy a felmerült 329.780 forint eljárási illeték és 5.240 forint tanúdíj az állam terhén marad.

[12] Az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy a felperes rendelkezési állományt közvetlenül megelőző szolgálati beosztása főnyomozó volt. Az alperes a rendelkezési állomány megszüntetésének időpontjában a felperes szolgálati beosztásával azonos besorolású üres státusszal nem rendelkezett, erre tekintettel a Hszt. 77. § (3) bekezdésének kiegészítő szabályát kellett alkalmazni, amely a felperes képzettségének, végzettségének megfelelő pozíció felajánlását írja elő. Az alperes a két rendelkezésre álló üres pozíció közül a felperes egyéni érdekei figyelembevételével ajánlotta fel a nyomozói státuszt, amely megfelelt a felperes képzettségének és végzettségének., azt pedig jogszabály nem tiltja, hogy a betöltött pozícióhoz képest a hivatásos állomány tagjának többletképesítései legyenek. A Hszt. 77. § (3) bekezdése a munkáltató felajánlási kötelezettségét írja elő, azonban a felajánlott pozíció, a tényleges beosztás csak annak elfogadásával kerülhet betöltésre, amely a felperes részéről nem vitatottan megtörtént. A felperes a felajánlást követően dönthetett volna akként is, hogy 2020. február 8-ig – legkisebb gyermeke harmadik életévének betöltéséig – nem tér vissza a szolgálatba, hanem továbbra is rendelkezési állományban marad, vagy dönthetett volna úgy is, hogy a felajánlott pozíciót visszautasítja, ez esetben jogviszonya a Hszt. 77. § (4) bekezdése alapján felmentéssel megszüntethető lett volna. A státusz kapcsán tehát a döntési lehetőség a felperes oldalán volt.

[13] Mindezeket figyelembe véve a Hszt. 77. § (3) bekezdésének alperes általi értelmezése és alkalmazása nem volt jogszabályba ütköző, a beosztás felajánlása és a nyomozótiszt beosztásba helyezésről készült parancs sem tekinthető semmis jognyilatkozatnak. Amennyiben pedig a felperes a személyzeti elbeszélgetésen elhangzottak tekintetében tévedésben volt, vagy tévedésbe ejtették, akkor a Hszt. 7. §-ának rendelkezései szerint gyakorolhatta volna a megtámadás jogát a törvényben előírt határidőn belül, azonban erre nem került sor.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[14] A felperes fellebbezésében elsődlegesen azt kérte, hogy a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét – az alperes perköltségben marasztalása mellett – változtassa meg akként, hogy a keresetének adjon helyt és

I. az alperes vezetőjének jogsértő határozatát megváltoztatva a szolgálati panaszban kértnek megfelelően állapítsa meg, hogy a 2019. április 26-án történt beosztás felajánlás, valamint az azon alapuló szolgálati viszony módosítása sértik a Hszt. 77. § (3) bekezdésében foglaltakat,

emiatt azok semmisnek tekintendők; továbbá állapítsa meg, hogy a semmis szolgálati jogviszonymódosítás helyett a Hszt. 9. § (2) bekezdése szerint a Hszt. 77. § (4) bekezdése és 77. § (1) bekezdés j) pontja lett volna a jogviszonya vonatkozásában alkalmazandó, amelyek alapján őt legkésőbb 2020. február 8-ig rendelkezési állományban kellett volna tartani, majd ha ennek lejártát követően sem tudtak volna a korábbi beosztásának, illetve végzettségének, képzettségének megfelelő beosztást felajánlani, akkor a jogviszonyát felmentéssel meg kellett volna szüntetni a Hszt. 77. § (5) bekezdése alapján;

II. kötelezze az alperest a Hszt. 10. § (4) bekezdése, illetve 241. § (1) bekezdése szerint 7.520.149 forint érvénytelen jognyilatkozat miatt keletkezett kár és annak késedelmi kamata megtérítésére.

[15] Másodlagosan azt kérte a felperes, hogy a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és az elsőfokon eljáró bíróságot utasítsa új eljárásra és új határozat hozatalára.

[16] A felperes szerint a perben eldöntendő alapvető jogkérdés az volt, hogy a felajánlott beosztás megfelelt-e a képzettségének és végzettségének. Az elsőfokú bíróság nem fejtette ki az ezzel kapcsolatos álláspontját, csak elfogadta az alperesi határozat érvelését, amely viszont a jogszabályi rendelkezést fordítva értelmezte.

[17] Sérelmezte, hogy a törvényszék álláspontja szerint a felperes képzettségei és végzettségei közül a felajánlandó beosztás meghatározásánál nem kellett figyelembe venni a jogi és rendészeti szakvizsgát. E körben utalt a beosztás betölthetősége és a beosztás megfelelősége közötti különbségre és ezzel összefüggésben a BH 2020.4.118. számú eseti döntésre hivatkozott, mely szerint csak az a munkakör felel meg a „munkavállaló” képzettségének és végzettségének, amelyben a legmagasabb végzettségére és képzettségére is szükség van.

[18] A felperes azt is állította a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság értelmezése sérti az Európai Unió jogi normáit is. E körben a Tanács 2010/18/EU irányelve 5. §-ának 1., 2. pontjait jelölte meg, és ennek kapcsán az Európai Unió Bíróságának C-537/07. számú jogesetére is hivatkozott, ezen felül a Tanács 2002/73. EK irányelvének sérelmét is állította. További jogszabálysértésként utalt arra, hogy a Hszt.-nek a hatályos beosztás felajánlására, a kinevezés módosítására, a jognyilatkozatok érvénytelenségére és a kártérítésre vonatkozó rendelkezéseit sem tartotta be az elsőfokú bíróság. Ezzel sérült a Hszt. 8. § (1)-(2) bekezdése, 9. § (1)-(2) bekezdése, 77. §-a, 88. § (1) bekezdésének c) pontja, valamint a Hszt. 5. § (1)-(2) bekezdése és 10. § (1) bekezdése is.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Az alperes szerint a perben döntő jelentősége annak volt, hogy a felperes a gyermeke nevelését megelőzően főnyomozói beosztásban volt foglalkoztatva, és e beosztásnak megfelelő képzettségi és végzettségi szinthez köthető beosztást kellett a gyermeknevelési távollétből történő visszatérésekor felajánlani. A felajánlás azonban nem jelentett egyben elfogadási kötelezettséget is, a döntés a felperes kezében volt, aki a nyomozó beosztás betöltését választotta azért, mert vissza akart térni a korábbi munkahelyére. Megjegyezte az alperes azt is, hogy álláspontja szerint a felperes által felhozott BH 2020.4.118. számú eseti döntés éppen az alperesi érvelést és az elsőfokú bíróság ítéletét erősíti.

[20] Mindezek alapján kérte az elsőfokú bíróság döntését helybenhagyni és a felperest perköltségben marasztalni. A perköltség vonatkozásában nem jelölte meg sem azt, hogy milyen összegben, sem azt, hogy konkrétan mely rendelkezések alapján kéri kötelezni a felperest.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét nem találta érdemben felülbírálnak, az alábbiakra tekintettel.

[22] A felperes a hivatásos szolgálati jogviszonyának megszűnését követően azért kezdeményezett közszolgálati jogvitát, mert álláspontja szerint a gyermeke gondozása céljából kapott illetmény nélküli szabadságot követően az alperes beosztás-felajánlása, valamint a szolgálati viszony ezt követő módosítása a Hszt. 77. § (3) bekezdésébe ütközött, emiatt azok semmisek. Erre figyelemmel a Hszt. 10. § (4) bekezdése alapján a jognyilatkozatok érvénytelenségéből eredő kárát kívánta az alperessel szemben érvényesíteni a Hszt. rendvédelmi szerv kártérítési felelősségét rendező szabályai szerint.

[23] A felperes elsődleges kereseti kérelemként jelölte meg a kártérítési kérelme alapjául szolgáló jogsértés megállapítását, és másodlagos kereseti kérelemként kérte teljesíteni a kártérítés összegének megfizetésére irányuló követelését, e két kereseti kérelem egymáshoz való viszonyát az elsőfokú bíróság feladata lett volna értékelni a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) szabályai alapján.

[24] A Kp. 2. § (4) bekezdése szerint – ha e törvény eltérően nem rendelkezik – a bíróság a közigazgatási jogvitát a kereseti kérelem, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok keretei között bírálja el. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakzerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.

[25] A Kp. 38. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a keresetben kérhető – egyebek mellett – a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatban okozott kár megtérítésére kötelezés [Kp. 38. § (1) bekezdés e) pont]; valamint a közigazgatási tevékenységgel előidézett jogsértés tényének vagy a közigazgatási jogviszony szempontjából lényeges egyéb ténynek a megállapítása [Kp. 38. § (1) bekezdés f) pont].

[26] A Kp. 38. § (2) bekezdése kimondja, hogy az (1) bekezdés f) pontjában meghatározott kereseti kérelem akkor terjeszthető elő, ha az a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása érdekében szükséges, és a közigazgatási tevékenység vagy a jogviszony természeténél fogva, illetve valamely más okból az (1) bekezdés a)-e) pontjában meghatározott kereseti kérelemnek nincs helye. A bíróság e feltételek fennállását hivatalból vizsgálja.

[27] Tekintettel arra, hogy a Kp. 38. § (2) bekezdése értelmében megállapítási keresetnek nincs helye akkor, ha a felperes marasztalásra irányuló kereseti kérelmet is előterjeszthet, az elsőfokú bíróság a felperes kereseteinek egymáshoz való viszonyát értékelve nem mulaszthatta volna el azok tartalom szerinti értékelését. Ezt az elvet alkalmazva az állapítható meg, hogy a felperes a keresetével nem két különálló – megállapításra és marasztalásra irányuló – kereseti kérelmet terjesztett elő, hanem egyetlen, a Kp. 38. § (1) bekezdés e) pontjában meghatározott marasztalásra irányuló kereseti kérelmet nyújtott be, amelynek jogalapjaként az alperes közigazgatási cselekményeinek a semmisségére hivatkozott. Ezáltal nem valósult meg keresethalmazat, hanem egyetlen, tartalma szerint kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelemről kellett a bíróságnak döntenie.

[28] A kártérítési igény érvényesítésének a Hszt.-ben speciális szabályai vannak. A rendvédelmi szerv kártérítési felelősségére alapított követelés nem a Hszt. 267. §-ában szabályozott szolgálati panasszal, hanem a Hszt. 253. § (1) bekezdése szerint kártérítési igény benyújtásával érvényesíthető. Ezt a kártérítési igényt az illetékes rendvédelmi szervnek a Hszt. 255. § (1) bekezdésének megfelelően kell elbírálnia, és az ennek során hozott

határozattal szemben lehet keresettel fordulni a bírósághoz a Hszt. 255. § (2) bekezdése szerint.

[29] A kártérítési igény érvényesítésére emellett a belügyminiszter irányítása alatt álló fegyveres szervek és hivatásos állományú tagjainak kártérítési felelősségéről szóló 23/1997. (III. 19.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr) is irányadó, amely a 25-43. §-aiban részletesen szabályozza a hivatásos állomány tagja által a munkáltatóval szemben benyújtott kártérítési igény érvényesítésének a rendjét.

[30] A BMr 31. § (1) bekezdése szerint az egyszerű megítélésű kárügyeknél a kártérítési eljárás lefolytatására, valamint a kártérítés kifizetésére az állományilletékes parancsnok intézkedik. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése értelmében a kifizetés feltétele, hogy a kárért a rendvédelmi feladatokat ellátó szerv felelőssége nyilvánvaló, a károsodás pedig ténybelileg és összecszerűségében hitelt érdemlően bizonyított legyen, továbbá a kár összege a 3 000 000 Ft-ot ne haladja meg.

[31] A BMr 32. § bekezdése kimondja, hogy ha az állományilletékes parancsnok az 31. § (2)-(3) bekezdése alapján a kárigény elbírálására annak összecszerűsége miatt hatáskörrel nem rendelkezik, az ügyet az országos parancsnokhoz kell felterjeszteni.

[32] E szabályozás alapján a felperes nem szolgálati panasszal, hanem az állományilletékes parancsnokhoz benyújtott kártérítési igény útján érvényesíthette volna jogszerűen a kártérítési követelését az alperessel szemben. Az állományilletékes parancsnoknak a felperes által benyújtott kártérítési igényt az országos parancsnokhoz kellett volna felterjesztenie, mivel annak összege a BMr-ben meghatározott mértéket meghaladta. Tekintettel a Hszt. 270. § (3) bekezdés a) pontjában meghatározott speciális igényérvényesítési szabályra – mely szerint a keresetet a hivatásos állomány tagja a rendvédelmi szervnek azzal a szervezeti egységével szemben indíthatja meg, amelynek előljárója a sérelmezett, jogvitára okot adó intézkedést hozta –, mindennek az alperes személyére is kihatása van.

[33] A Kp. 48. § e) pontja szerint, ha a felperes anélkül indít pert, hogy bármely fél a vitatott tevékenységgel szemben a jogszabály által biztosított közigazgatási jogorvoslatot kimerítette volna, vagy a pert más közigazgatási eljárásnak kell megelőznie, a bíróság a keresetlevelet visszautasítja. A Kp. 81. § (1) bekezdés a) pontja előírja, hogy a bíróság az eljárást bármely szakaszában megszünteti, ha a 48. § (1) bekezdés a)-i) pontja alapján a keresetlevél visszautasításának lett volna helye. A Kp. 110. § (4) bekezdése értelmében ha a másodfokú bíróság az eljárást megszünteti, az elsőfokú bíróság ítéletét teljes egészében vagy abban a részében, amelyre a megszüntetési ok fennáll, hatályon kívül helyezi.

[34] Mivel a felperes a rendvédelmi szervezettel szemben előterjesztett kártérítési igénye érvényesítése során elmulasztotta a Hszt. 253. § (1) bekezdésében és a BMr.-ben szabályozott eljárást, ezért a keresetlevelet az elsőfokú bíróságnak a Kp. 48. § (1) bekezdés e) pontja alkalmazásával vissza kellett volna utasítania, illetve később az eljárást meg kellett volna szüntetnie.

[35] Erre figyelemmel a Kúria a Kp. 48. § (1) bekezdés e) pontját és 81. § (1) bekezdés a) pontját a Kp. 99. § (2) bekezdése alapján alkalmazva az eljárást megszüntette, és az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte [Kp. 110. § (4) bekezdése].

A döntés elvi tartalma

[36] *A rendvédelmi szerv kártérítési felelősségére alapított követelés nem szolgálati panasz útján, hanem kártérítési igény benyújtásával érvényesíthető.*

Záró rész

[37] A Kp. 35. § (1) bekezdése alapján irányadó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény – a továbbiakban: Pp.) 85. § (1) bekezdése szerint a felperes köteles megfizetni az alperes első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltségét. Mivel a másodfokú eljárásban az alperes – a Pp. 81. § (2) bekezdése ellenére – sem a perköltségként igényelt összeget nem jelölte meg, sem az annak összegét szabályozó jogszabályi rendelkezésre nem utalt, annak megtérítésére lehetőség nem volt.

[38] A felperest a Kp. 35. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 525. §-a szerint megillető munkavállalói költségkedvezmény folytán a perben felmerült tanúdíj az állam terhén marad [Pp. 102. § (6) bekezdése].

[39] Figyelemmel arra, hogy már az eljárást megindító beadvány visszautasításának helye lett volna, az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes volt.

[40] A Kúria ítélete ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálatnak nincs helye [Kp. 99. § (1) bekezdése, 116. § d) pontja].

[41] A fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálására a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdésének megfelelően került sor.

Budapest, 2022. március 16.

Dr. Suba Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Sperka Kálmán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő